

РОБЪРТ ШЕКЛИ

ПОРЪЧКА ОТ АДА

Превод от английски: Рени Димитрова, 1997

chitanka.info

Починалият ми зет Хауърд, ми се яви насън и каза:

— Здравсти, Том, отдавна не сме се виждали. Липсваше ми, приятел, как си?

Аз му нямах повече доверие като мъртъв, отколкото когато бе жив. Той винаги е бил против Трейси и мен. Запознахме се когато Трейси ме заведе у тях и ме представи като младежа, с когото учи в класа по литература в Нюйоркския университет. Родителите ѝ не бяха твърде очаровани от мен, но реакцията на Хауърд бе като че ли постудена от лед. Той даде ясно да се разбере, че не желае никакъв си нищожен писател да се ожени за едничката му, единствената и любима сестричка Трейси.

Но, по дяволите с това, нали? Трейси и аз се оженихме и си наехме малко апартаментче в Кокопът Гроув. Не мога да го докажа, но знам, че Хауърд беше този, който намекна на ченгетата, че съм бил голям наркодилър, прикриващ се под маската на бохем. Те дойдоха с извадени пистолети и онзи див „кого ще гръмна пръв“ поглед в очите си, очаквайки да намерят лаборатория в килера или под леглото ми, където аз преработвам пастата във висококачествен кокаин. Странно, че са могли да очакват такова нещо от мен, който бягаше от химия в училище и чиято идея за химическа реакция свършва с разтварянето на аспириин в чаша с вода.

Те не намериха нищо, а половината унция евтин тютюн под чорапите ми накрая бе признат като неприемливо доказателство. Но това все едно опъна взаимоотношенията ни.

Много хора се женят без одобрението на семейството. Трейси и аз го направихме. Предполагахме, че след време Хауърд ще се успокои.

Онази година аз продадох петия си разказ и подписах първия си договор за новела, въпреки че Хауърд разпространяваше клюката, че аз съм един неталантлив плагиатор и че Трейси пишла вместо мен.

Откъм красивата му къща в Корал Гейбълс се носеха вълни от омраза и се просмукваха в малкия ни претрупан апартамент в Гроув. Между Трейси и мен нещата тръгнаха на зло. Не мога да кажа, че беше по негова вина, но пък действията му никак не ни помагаша.

Тя изпадна в нервна криза, изостави ме, отиде в Хюстън, поживя при една приятелка известно време, разведе се с мен и се омъжи за друг. Това беше по времето, когато завършвах втория си роман. Почти

съм сигурен, че Хауърд е платил на някого в „Маями хералд“, за да напише за книгата ми най-лошата рецензия в историята на южна Флорида.

Така че, в светлината на всичко това, вероятно разбирате защо всъщност не изпитах скръб, когато две години по-късно един стар, ръждясал буик-купе, каран от пиян инструктор по леководолазен спорт от Маратон Шорс, изпищя пронизително по наклона на крайбрежния булевард като някое тъпоносо чудовище търсецо плячката си, и помля Хауърд през желязната решетка в подножието на Южния плаж.

Не беше прилично да бъда толкова доволен задето беше убит, но аз бях. Не бих могъл да го измисля по-добре. Толкова ми хареса, че ми се искаше аз да се бях сетил. Трябва да си призная също, че погребението на Хауърд бе най-хубавият ден за мен от цялата година. Не се гордея с това, но си е така. Бях отвратен от себе си, но бях доволен, че е мъртъв и сега се зачудих откъде пък се появи така в съня ми.

— Слушай, Хауърд — казах аз. — Какво, по дяволите, правиш в съня ми?

— Интересно, че спомена дяволите — отговори Хауърд с онзи свой лек, нервен смях. — Точно при тях живея напоследък.

— И сам можех да се досетя — казах му аз.

— Хайде де, отпусни се малко, Том — малко поядосано ми натякна Хауърд. — Аз не съм в ада, защото съм бил лош. *Всички* са тук. Всички, които някога съм познавал и повечето от хората, за които съм чувал. Искам да кажа, че хората след като умрат идват именно тук. Никой даже не го нарича ад. Аз му викам така, защото тук наоколо никой никога не се усмихва и затова предполагам, че трябва да е това. Но тук не е лошо. Има един тип, който управлява. Той ни казва да го наричаме просто господин Смит. Но аз си мисля, че той е Дяволът. Не ми изглежда лош и е много културен.

— Винаги съм си представял, че Дяволът ще е някой бизнесмен — казах аз. — Или може би учен.

— Пак започваш с цинизма си, Том — забеляза Хауърд. — Всъщност Дяволът е критик и експерт по съвременна култура.

— Той ли ти го каза?

— Не, но само по този начин мога да си обясня защо всичките най-добри служби тук долу, се дават на артисти, писатели, скулптори,

музиканти, художници, танцьори... И също те получават най-добрите жилища, новите коли.

На мен ми стана интересно. Както ви бях казал, аз съм писател. Не ужасно известен, но не и напълно непознат. Майка ми винаги ми е казвала, че ще си получа заслуженото в Рая или където се окаже, че пристигна. И ето, че имам нещо като доказателство за това.

— Разкажи ми по-подробно — казах аз.

— Положението на човек тук, долу, зависи изцяло от това доколко известен е бил на Земята. Върховният съд се ръководи от типове като Толстой, Мелвил, Нижински, Бетовен. Дори и на загубеняк като По му е дадено директорското място в една голяма компания-конгломерат и му плащат независимо дали работи или не.

— Това наистина ми харесва — казах аз. — Благодаря ти, че ме осведоми.

— О, за хора като теб е прекрасно — продължи Хауърд с някаква горчивина. — Но за останалите от нас не е чак толкова добре.

Зет ми каза, че живеел в едностайна полуразрушена къща в едно малко предградие в края на Ада. Работата му, единствената, която можел да намери, била да сортира дребни камъни чакъл, в зависимост от размера и броя на повърхностите им. Всички неизвестни правели това.

— Не звучи много приятно — изрекох аз.

— Не е. Истинското наказание е скуката. Дадох ми телевизор, но образът му е лош и единствената програма, която мога да хвана, е повторенията на „Аз обичам Луси“. Освен това веднъж седмично можем да гледаме бейзболен мач, но той винаги е един и същ — „Фили“ срещу „Ред сокс“, във Фенуей парк през 1982 година. Мога да ти го издекламирам наизуст.

— Е, Хауърд, доста е досадно, но аз с нищо не мога да ти помогна. Така че грижи се за себе си и бъди щастлив в новия си дом.

— Чакай! — извика Хауърд. — Не се събуждай още. Трябваше да събера дажбата си от цигари за цели десет години, за да мога да дойда в съня ти. Можеш да ми помогнеш, Том. И аз също ще ти помогна.

— За какво говориш, Хауърд?

— Можеш за напишеш разказ за този ни разговор за някое списание. За това ще ти платят. Само спомени името ми в разказа.

Дори и споменаването на някого от писател, чиито произведения се издават, в Ада има стойност. Аз мисля, че това ще ми осигури достатъчно добро положение, за да се измъкна от това предградие, да направя следващата стъпка и да се преместя в квартира на едно място, което прилича на нос Мей в дъждовния сезон. Освен това може да ми дадат да сортирам полускъпоценни камъни вместо чакъл и да имам два канала за гледане по телевизията. А в неделя освен бейзбол ще мога да гледам и мач от Националната лига по футбол. Не е много, но от мястото където се намирам прилича на рай. Том, кажи, че ще го направя!

Той ме гледаше умолително. Времето в Ада не беше се отразило добре на външния му вид. Беше смачкан, изтощен, напрегнат, нервен, апатичен, нетърпелив и изморен. Предполагам, че хората от най-ниските социални кръгове на Ада изглеждат винаги така.

— Добре, Хауърд, ще го направя. А сега моля те, връщай си се в Ада и приятно пътуване.

Лицето му просветна.

— Ще го направя ли? Дано Сатаната се усмихне към рецензиите на творчеството ти! — извика той. А после изчезна.

И така, аз седнах и написах този разказ. Първоначалното ми намерение беше да го използвам, за да завърша отмъщението си спрямо Хауърд. Разбирате ли, бях написал всичко това, без да използвам истинското име на зет ми. Ако питат мен, той може да си сортира камънаците в полуразрушената си къща в Ада завинаги.

Това беше първоначалното ми намерение. Но после премислих. Беше чудесно отмъщение, но не можех да си го позволя. Мисля, че няма нищо лошо да отмъщаваш на някого до гроб, но не и оттатък. И може да ми се смеете, но аз съм убеден, че ние живите, сме длъжни да направим каквото можем, за да помогнем на мъртвите.

Така че това е за теб, Хауърд, чието истинско име е Пол У. Уитмън, живял на улица „Морски кактус“ номер 2244 в Маями бийч, Флорида. Прощавам ти за всичко лошо по отношение на мен и Треиси. Може би тя и аз така или иначе щяхме да се разделим. Дори и без твоя помощ. Нека това споменаване да те отведе към твоята хотелска стая и футболния мач веднъж седмично.

И ако случайно срещнеш моите стари училищни другари Мани Клейн, убит във Виетнам през 1969, Сам Тейлър, починал от сърдечен

удар в Манхатън през 1971 и Ед Московец, убит в Морнингсайт Хайс през 1978, кажи им, че съм питал за тях и пиша това в потвърждение, с надеждата, че те ще бъдат преместени на по-приятни от настоящите им места.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.